

Kampen om Norden

I likhet med Danmarks National Socialistiske Arbejder Parti betraktar Svensksocialistisk Samling r a s t a n k e n som den naturliga utgångspunkten för sin ideologi. Ensamma av alla partier i resp. länder ha vi givit politisk form åt det stora vetenskapliga rön som upptäckten av rasen och dess betydelse för det mänskliga samhällslivet innebär. Och därvidlag ha vi inte blivit stående vid en till sina politiska och kulturella konsekvenser dock ganska begränsad eugenik utan medvetet låtit rastanken dominera hela vår livsåskådning och samhällssyn. Nordisk ande får så för oss ett egenvärde utanför och oberoende av logikens allmänna kategorier, den nordiska tanken blir för oss en självklar uppgift och bjudande plikt just av den enkla anledningen att vi själva äro av nordisk ras. Denna nordiska tanke har även i Tyskland funnit entusiastiska förespråkare. Men det är inte svårt att förstå att den just hos oss, i de skandinaviska länderna, har allra lättast att slå rot och omfattas av en utbredd folkmening. Häruppe lever alltså den nordiska rasen renast och mest oblandad. Här består också sambandet med den gamla forngermanska bondekulturen starkast och mest levande. Saga och diktning, rättsregler och samfundsförhållanden, materiella livsformer och produktionsvillkor, allt visar den dag som är omiskännliga nor-

diska karaktärsdrag, trots alla försök och strävanden från den västliga demokratiens sida att utplåna vår särart inom politik, ekonomi och kultur. Under århundradenas lopp ha gång på gång strömningar framträtt som betonat de skandinaviska folkens nära samhörighet och frändskap. Dessa rörelser ha runnit ut i sanden emedan de saknat tillräckligt folkligt underlag, men misslyckandena ha lika litet som gångna tiders broderkamp kunnat hindra att den nordiska enhetstanken ständigt vuxit i styrka. Och idag står den nationella socialismen som dess frästa exponent och banérförare.

Denna medvetet nordiska utgångspunkt hos DNSAP i Danmark och SSS i Sverige visar vilken förfälskning av verkligheten de demokratiska partierna göra då de beskylla våra rörelser för att företräda en utländsk ideologi. Ty vi anknyta ju till just det som alla nationella egendomligheter till trots dock ständigt varit den djupaste och gemensamma grunden för såväl dansk som svensk kulturutveckling, nämligen det nordiska rasarvet. Och denna inställning ger oss en oerhört mycket hållbarare plattform för vår nordiska samarbetspolitik än den de nuvarande systempartierna kunna stödja sig på. Ty vi utgå från en realitet, nämligen det gemensamma blodet, och det är vakhållningen kring detta gemensamma blod med dess särpräglade manifestationer inom samhälls- och kulturliv som lämnar oss det djupa och på långt sikt enda bärande motivet för vår kamp. Demokratiens „nordiska samförstånd“ vilar däremot på en mängd till intet förpliktande fraser, på en rent egoistisk önskan hos de maktavande att bevara ett visst tillfälligt politiskt system inom det geografiska område som Norden även utgör. Demokratien saknar den rastanke vi äga, dess s.k. nordiska samarbete kan därför inte utstå någon starkare påfrestning. Detta i motsats till vår enhetstanke som har ett bestämt rasligt verklighetsunderlag.

Hur föga bevänt det är med den samarbetspolitik som nu praktiseras mellan de nordiska ländernas demokratiska utrikesministrar visas även därav att ännu inga som helst samordnande åtgärder på det militära området vidtagits. Tanken på ett nordiskt försvarsförbund har bestämts tillbakavisats. Men enligt vårt sätt att se räcker det inte med vackra banketttal, skall det nordiska samarbetet kunna få någon praktisk innebörd fordras något mer än blott ett visst, till sin karaktär intet närmare bestämt interskandinaviskt närmande inom kulturliv, lagstiftning osv., hur värdefullt detta i och för sig än kan vara. Vi måste vara i stånd att sätta makt bakom orden om det nordiska samarbetet någonsin skall bli en realitet. En samordning av Nordens stridskrafter under enhetlig ledning till effektivt försvar för freden och neutraliteten står därför oss som en oundgänglig och naturlig konsekvens av den nordiska enhetstanken. Det må vara att våra länder utifrån ett visst trångt betraktelsesätt kan ha olika intressen, men ha vi fattat gemensamheten i ras måste vi förstå att också vårt öde är detsamma. På lång sikt måste undertryckandet av ett ensamt skandinaviskt land innebära det allvarigaste hot även mot övriga länder, och mot denna fara ha vi inte annat val än att rusta oss gemensamt. Ett samlat Nordens krigsmakt skulle också besitta en sådan styrka att varje tänkbar angripare måste betänka sig mycket noga innan han skaffade sig även oss till fiende.

Så är för oss nationella socialisterna den nordiska enhetstanken ingen vacker fras, lämplig att ta fram vid högtidliga tillfällen, utan en fråga om det mest realitetsfyllda allvar. Och vi rädas inte denna kamp för Nordens framtid, hur svår och krävande den än kan bli. Vi känna så starkt inom oss ansvaret för det arv vi fått övertaga från våra förfäder att vi helt enkelt inte ha något val. På oss beror det om Norden ännu engång skall skriva världshistoria, och vi måste därför av inre nödvändighet sätta in all vår kraft för denna sak. Vi gå nu mot årets mörkaste tid, och runt omkring oss är tiden hotfull och ond. Men detta kan ej förskräcka oss. Ty liksom våra förfäder vid jul firade det stora undret, ljusets återkomst och naturens därigenom bebådade nya liv, så förnimma även vi, Nordens sentida barn, hur inom våra länder en ny folkvär är på marsch. Och så kämpa vi gemensamt, DNSAP i Danmark och SSS i Sverige, för ljusets seger över mörkret, för den enhetstanke som åter skall låta Norden stiga till storhet och makt. Per Dahlberg.